

Οσιακός θάνατος ερημίτη

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Τίμιος εναντίον Κυρίου ό θάνατος των οσίων αυτού» (Ψαλμ. ΡΙΕ' δ).

Ό Αββάς Δανιήλ, ό νεώτερος των Δανιηλαίων, από τα ησυχαστήρια των Κατουνακίων, μου διηγήθηκε κατά τις τελευταίες αυτές ήμερες μας, πώς κοιμήθηκε, τον αιώνιο ύπνο, ό αββάς Γαβριήλ ό Καρουλιώτης.

Με τον αββά αυτόν μας συνέδεε απλή γνωριμία, ήταν τύπος καλού Μονάχου και

τέλειου υποτακτικού. Έμεινε περισσότερα από 20 χρόνια στο Γέροντα του Σεραφείμ Μοναχό, στην ησυχαστική Καλύβα «των Αρχαγγέλων» στο επάνω μέρος των Καρουλιών.

Εκεί έμαθε, από την υπακοή στο γέροντά του, να είναι λιγόλογος, ταπεινός, να λέγει ακατάπαυστα την ευχή «Κύριε Ιησού Χριστέ υιέ του θεού ελέησόν με», να είναι εγκρατής και άκρως ασκητικός, τόσο ώστε δεν έτρωγε λάδι ούτε και την ημέρα του Πάσχα, καθ' όλη την ασκητική του ζωή. Κοινωνούσε δε πολύ συχνά και μετείχε, με πλήρη επίγνωση της αναξιότητάς του, στο μυστήριο της θείας Ευχαριστίας, όπου τακτικότετα μεταλάμβανε των Άχραντων Μυστηρίων —το Σώμα και Αίμα του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Η πολλή άσκηση και στέρηση του οργανισμού του, από τις απαραίτητες τροφές, επειδή ήταν φύσεως καχεκτικής και αδύνατης κράσεως, βοήθησε να πάθει αβιταμίνωση και καθίζηση των οστών από την έλλειψη ασβεστίου, είτε κατά παραχώρηση Θεού για δοκιμασία, πολύ αδυνάτισε και οι αδελφοί Δανιηλαίοι, παρέλαβαν αυτόν στο ησυχαστήριο τους, οπού τον φρόντιζαν να έχει όλα τα απαραίτητα. Αυτός ό ευλογημένος, πάτερ Γαβριήλ, αφού πρόθυμα δέχθηκε να συμμορφωθεί με όλη την πνευματική σειρά πού έχει καθιερώσει ή Αδελφότητα των Δανιηλαίων στην κοινοβιακή ζωή τους, ζήτησε επίμονα να του επιτρέψουν να μη καταλύσει ελαιον, επειδή σ' όλο το διάστημα, όπως είπαμε, με το γέροντα του Σεραφείμ, δεν είχε χαλάσει τη σειρά τους αυτή, δηλαδή να μη τρώνε ούτε το Πάσχα λάδι, και προ της επιμονής του, οι Πατέρες Δανιηλαίοι υπεχώρησαν στο θέμα αυτό της υπερβολικής εγκράτειας.

Στην κατάσταση αυτή έμεινε κλινήρης 22 ήμερες. 3 Νοεμβρίου ήταν ή εορτή ανακομιδής των λειψάνων του Αγίου Γεωργίου, μετά από τη θεία λειτουργία, πού τέλεσε, ό ιερομόναχος της συνοδείας των Δανιηλαίων Γρηγόριος και κοινώνησαν όλοι, ό νεώτερος πατήρ Δανιήλ είπε στον Άββα Γαβριήλ Καρουλιώτη, πού ήταν ασθενής:

«— Πάτερ Γαβριήλ, μετά πέντε ήμερες έχομε την εορτή των Αρχαγγέλων, πού είναι και ή ονομαστική σου εορτή, τότε θα κάνουμε λουκουμάδες και προς τιμή των Αρχαγγέλων θα πρέπει και συ πάτερ Γαβριήλ να κάμεις εξαίρεση και να καταλύσεις, δηλ. να φας έστω και δυο λουκουμάδες.

Ό Πάτερ Γαβριήλ, στον πατέρα Δανιήλ, με χαμόγελο στα χείλη είπε: «Πάτερ Δανιήλ, εσείς να φτιάξετε λουκουμάδες και προς δόξαν θεού και τιμή των Αρχαγγέλων να φάτε, άλλα εγώ δεν θα φάω μαζί σας, γιατί μέχρι τότε θα έχω

φύγει απ' εδώ!»

Ο Πατήρ Δανιήλ, δεν έδωκε τότε σημασία στα λόγια αυτά, διότι νόμισε πώς αστειεύεται ή ότι θέλει να επιστρέψει στο ησυχαστήριο του.

Μετά δυο μέρες βάρυνε πολύ ή κατάσταση της υγείας του Πατέρα Γαβριήλ και οι επισκέψεις μας στο κελλάκι του ήταν συχνότερες. Την τρίτη μέρα 6 Νοεμβρίου, ό νυν Γέροντας των Δανιηλαίων, Π. Μόδεστος, όταν σηκώθηκε από τον ύπνο, πριν από την Ακολουθία του Όρθρου να κάμει την ατομική του προσευχή —τον κανόνα—, έκανε τη σκέψη να δει πρώτα τον ασθενή αδελφό και μετά να κάμει την προσευχή του.

Όταν πήγε στο δωμάτιο του Π. Γαβριήλ, τον βρήκε να προσεύχεται, αλλά να είναι πολύ καταβεβλημένος, αμέσως έτρεξε στο δωμάτιο, του τότε Γέροντα Γερόντιου Μοναχού, προς τον όποιον είπε ότι ό Πάτερ Γαβριήλ δεν αισθάνεται καλά.

Ό Γέρων Γερόντιος με το Μοναχό Νήφωνα, πήγαν στο δωμάτιο του ασθενή. _ Αυτός με καλοσύνη τους δέχθηκε χαμογελαστός όπως συνήθιζε πάντα, αλλά έδειχνε όψη μελλοθάνατου. Τον ρώτησαν αν θέλει τίποτα, αν θέλει να κοινωνήσει, κι αυτός τους απήντησε ότι θέλει να κοινωνήσει, αν άρχισε ή θεία λειτουργία, εάν όμως δεν άρχισε ακόμη, τότε είπε, να μου φέρεται Άγιον Άρτο να κοινωνήσω. Αμέσως του φέρανε τα Άχραντα Μυστήρια και κοινωνήσε με πολλή ευλάβεια όπως συνήθιζε πάντα να κοινωνεί με δάκρυα στα μάτια.

Ό Γέρων Γερόντιος είπε στον πατέρα Νήφωνα, κάθισε συ δω και πρόσεχε μήπως θελήσει τίποτα ό αδελφός, κι εμείς θ' αρχίσω με την Ακολουθία.

Ό Πάτερ Νήφων άμα είδε την κατάσταση του Π. Γαβριήλ πού βάραινε, για το ενδεχόμενο του θανάτου, άφησε για λίγο τον ασθενή και πήγε στην κουζίνα, κατέβασε το προζύμι και το έβαλε στο νερό, για να ζυμώσουν ψωμί την επαύριον πού θα χρειαζόταν να μοιράσουν στην κηδεία. αφού έβαλε το προζύμι στο νερό, γύρισε στον ασθενή, και κείνη την ώρα, πήγαινε στο δωμάτιο του ασθενή κι ό Πάτερ Δανιήλ, ό όποιος περισσότερο αιτό τους άλλους φρόντιζε για τη δίαιτα του αδελφού, διότι σαν πιο επιτήδειος, έχει το διακόνημα του νοσοκόμου, στο μικρό κοινόβιο τους, γι' αυτό περιποιούνταν και τον ασθενή.

Τότε και οι δυο μαζί είδαν τον Άββα Γαβριήλ να βρίσκεται σε έκσταση —να είναι εκτός εαυτού— να έχει τα βλέμματα στραμμένα προς τα επάνω, στην οροφή τουωματίου και να λέγει: «Λουλούδια, πολλά λουλούδια, α! Τι ωραία πού είναι στον Παράδεισο! ό Παράδεισος αχ! είναι άξια ή ψυχή να απολαύσει αυτά τα ωραία αγαθά;!

Ο Γέρο - Νήφων κι ο Πάτερ Δανιήλ έμειναν κι αυτοί με την ανάσα κομμένη, άκουγαν αυτά και περίμεναν να συνέλθει, ο Π. Γαβριήλ, υστέρα από λίγο συνήλθε και έλαμπε από χαρά. Όταν τον ρώτησαν οι Πατέρες, Τι ήταν αυτά πού έλεγες Π. Γαβριήλ; Τι έβλεπες; Αυτός τους είπε: «— “Α! Δεν ήταν τίποτα πατέρες μου και αδελφοί μου, έκαμα αχ και έλεγα για τις πολλές μου αμαρτίες. Είμαι καλά και δε θέλω τίποτα. Έτσι τους είπε, γιατί δεν ήθελε να είναι κανείς εκεί την ώρα πού θα πέθαινε. Το θάνατο τον περίμενε με πολλή χαρά και λαχτάρα, όπως μου είπαν οι Πατέρες.

Τότε ο Πάτερ Νήφων πήγε για λίγο στην κουζίνα, επειδή ήταν μάγειρας και να φροντίσει για το προζύμι, κι ο Πατήρ Δανιήλ πήγε στην Ακολουθία του Όρθρου.

Δεν πέρασαν ούτε 10' λεπτά της ώρας κι αφού τακτοποίησε τα πράγματα εκεί, ο Π. Νήφων γύρισε και πάλι κοντά στον ασθενή, αλλά τη φορά αυτή βρήκε τον αββά Γαβριήλ να έχει τά χέρια σταυρωμένα στο στήθος το δεξί πάνω στο αριστερό, τα μάτια κλειστά, σαν να κοιμάται, και να έχει παραδώσει το πνεύμα —τη μακαρία του ψυχή— στα χέρια του Πανάγαθου θεού, με την ειρήνη και γαλήνη απλωμένη στο πρόσωπο του. Ξεψύχησε και πέταξε σαν πουλάκι στους ουρανούς, την παραμονή των Αρχαγγέλων το σωτήριο έτος 1963.

Τον υπεδέχθηκαν στα ουράνια Σκηνώματα οι άγιοι Άγγελοι και οι Όσιοι αγιορείτες Πατέρες, προς δόξαν Θεού.

Πηγή: www.pigizois.net - agioritikesmnimes.blogspot.gr